

NOUVELLE EGLISE DE SANTA MARGARIDA. SANTA MARGARIDA I ELS MONJOS. EL PENEDÈS SOBIRÀ. CATALUNYA

Un relat de: [Antonio Mora Vergés](#)

Catalunya en matèria de documentar el patrimoni històric i/o artístic té encara molta feina a fer, aquest retard i/o incúria, per dir-ho de forma col·loquial, tenia la seva lògica durant la dictadura franquista, atès l'odi visceral que el sàtrapa sentia vers Catalunya i la seva llengua i cultura, passats més de 40 anys des de la seva 'mort oficial', i vivint en una 'democraciola' semblava que si més no a Catalunya es faria alguna cosa per recuperar aquesta part de la memòria històrica, val a dir que amb honroses excepcions els 'demòcrates catalans de tots els colors' no consideren el patrimoni històric i/o artístic com un tema 'important', i la majoria dels ajuntaments no disposen encara d'un Catàleg de patrimoni, un grup reduït a la província de Barcelona mitjançant la Diputació provincial ha elaborat i publicat Mapes de Patrimoni que pateixen en general de força mancances, la resta gràcies a Patrimoni Gencat disposen d'un petit recull, sovint no actualitzat i com en el cas dels Mapes de Patrimoni amb força mancances.

L'excusa més repetida és que ' en els dies foscos que seguïen a la sedició dels militars feixistes encapçalats pel general Franco contra el govern LEGÍTIM de la II República ', episodi vergonyant que els 'guanyadors' qualifiquen de 'guerra civil', i la jerarquia de l'església de l'època batejava com 'Cruzada', l'argument és groller i sovint fals.

En relació a l'església 'nova' de Santa Margarida, a Santa Margarida i els Monjos, a la comarca del Penedès sobirà, llegia al [Mapa de Patrimoni](#); s'inicien les obres al 1920, amb la primera pedra l'any 1932, es va començar a bastir la façana i el campanar. No trobava cap dada de l'autor del projecte tècnic, sou pregats de fer-nos-ho saber a l'email coneixercatalunya@gmail.com

Els amics de [Pobles de Catalunya](#) adjudiquen l'autoria a l'arquitecte Antoni Pons Domínguez (Barcelona, 1/1/1884-1/11/1978), que des de 1919 era l'arquitecte Municipal de Vilafranca del Penedès, i que duria a terme entre altres la reforma de la masia Ca l'Estalella (1909-1910) , carretera de la Múnia les Monges, Barri de las Casetes, Castellví de la Marca, Can Raspall dels Horts (1909) carretera de Vilafranca a Igualada, Vilafranca del Penedès), edifici del segle XVII que va reformar aplicant l'estètica modernista, els Magatzems Jové – Berger la Casa Cañas i Mañé, la Casa Rigual Artigas,...

Entre 1950 i 1951 es feren reformes a l'interior a càrrec de l'arquitecte Fèlix Mestre – del que ens agradarà tenir notícia del cognom matern i el lloc i data de naixement i traspàs a l'email coneixercatalunya@gmail.com - i el constructor Ramon Vinyals.

Quan a la descripció ens diu ; església de tres naus i absis semicircular. La nau central és de volta de canó seguit.

La façana principal presenta elements neogòtics. Destaca el portal d'arc tudor, una rosassa i a la part superior una sèrie d'arcuacions ogivals de caire neogòtic i un ràfec amb motllures. Una creu de pedra es situa a la part més elevada de la façana. Les naus laterals també destaquen a la façana per les seves finestres ogivals neogòtiques. Des d'una de les naus laterals s'alça el campanar de planta quadrada on hi ha ubicat un rellotge. A

l'espai que ocupen les dues campanes que hi ha a l'actualitat s'obren dues obertures apuntades en cadascuna de les cares. L'obra està feta de mamposteria. En la mateixa nau on està el campanar hi ha també dues capelles adossades que sobresurten de la nau amb una forma semicircular. A la part de darrera de l'església hi ha dos finestres d'arc apuntat tapiades. En aquesta part hi ha també una casa adossada amb un parament molt similar al que presenta l'església i un petit jardinet al davant. A l'altre nau també s'adossa una edificació, el despatx parroquial, precedit d'un gran pati.

L'interior de l'església és igualment de caire neoclàssic. Destaca la volta de canó seguit.

La primera part de l'edifici acull la Capella del Sant Crist que roman oberta per acollir als fidels.

L'església catòlico-feixista, en la disjuntiva que recull Mateu, 22.21, decidia seguir al Cèsar , i deixava que Déu fes companyia als que fugien pels Pirineus per caure en mans de la República Absolutista Francesa que els maltractava; com Europa – tota – fa avui als els que fugen dels conflictes d'arreu del món. El dia 01.10.2017 l'església catòlica catalana pot triar altre cop a Déu o al Cèsar, en el primer cas oferirà els seus locals per a la celebració del Referèndum, de no fer-ho perdrà, com preveia el Venerable [Francesc d'Assís Vidal i Barraquer \(Cambriils, Baix Camp, 3 d'octubre de 1868 - Friburg, Suïssa, 13 de setembre de 1943\)](#), irremissiblement a TOTS ELS FIDELS.